

fra Sengen. Med haard, ligesom fremmed Stemme sagde Moderen: „Gaa ind paa dit Kammer, — jeg vil ikke se dig.“

Drengen blev staaende lidt; han kunde se paa Moderen, at hun havde grædt. „Hører du ikke? Bliv inde paa dit Kammer, indtil der kaldes paa dig.“ — Saa listede han modfalden bort.

Noget efter blev han af Husets gamle, eenøjede Tjenestepige kaldt ind til Middagsmaaltidet. Hans Søsken de sad allerede paa deres Pladser omkring det lange Bord og ventede. I det samme han viste sig, stoppede de op i deres Tale, og af denne Tavshed og af deres tillaasede Miner forstod han, at ogsaa de vidste Besked. Med et Forsøg paa at lade overlegen kastede han sig ned paa sin Stol og stak Hænderne i Lommerne; men ingen saa paa ham. Kun nede fra Bordenden rettedes et Øjepar imod ham, — Søsteren Signes store, lyse, tankefulde Øjne under mørke, sammenvoksede Bryn.

Men nu hørtes Skridt inde i den tilstødende Stue. Det gav et Sæt i Per, da Faderen tog i Døren. Imod Sædvane sagde denne ikke Goddag. Tavs satte han sig ved Bordet, bøjede Hovedet og foldede Hænderne.

Men i Stedet for at bede Bordbønnen gav han sig til at tale. Han havde, sagde han (og hans Øjne lukkede sig bag de mørke Glas) noget paa Hjerte, en alvorlig Sag, som han vilde tale lidt med sine kære Børn om, inden de idag begyndte deres Maaltid. Hvorefter han bekræftede, hvad de fleste af dem allerede i Forvejen havde hørt om Broderens Forseelse af Moderen.

„Hvad der saaledes er sket, skal ikke forties eller besmykkes,“ fortsatte han. „Som det er Guds Vilje, at alt, hvad der avles og fødes i Mørket,